

Udskriftsdato: søndag den 21. juni 2026

2008/1 LSF 137 (Gældende)

**Forslag til Lov om ændring af forvaltningsloven og lov om behandling af personoplysninger
(Udveksling af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder)**

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: Justitsmin., j.nr. 2009-7650-0005

Forslag

til

Lov om ændring af forvaltningsloven og lov om behandling af personoplysninger

(Udveksling af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder)

§ 1

I forvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007, foretages følgende ændringer:

1. § 28, stk. 1-5, ophæves, og i stedet indsættes:

»§ 28. For videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed gælder reglerne i § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, § 38 og § 40 i lov om behandling af personoplysninger, jf. denne lovs § 1, stk. 3.

Stk. 2. Oplysninger af fortrolig karakter, som ikke er omfattet af stk. 1, må kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed, når

- 1) den, oplysningen angår, udtrykkeligt har givet samtykke,
- 2) det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives, eller
- 3) det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

Stk. 3. Ved samtykke efter stk. 2, nr. 1, forstås enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den, oplysningen angår, indvilger i, at oplysningen videregives.

Stk. 4. Et samtykke efter stk. 3 kan tilbagekaldes.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 5.

2. I § 28, stk. 6, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1 og 3« til: »stk. 2«.

§ 2

I lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger, som ændret ved § 7 i lov nr. 280 af 25. april 2001, § 6 i lov nr. 552 af 24. juni 2005 og § 2 i lov nr. 519 af 6. juni 2007, foretages følgende ændring:

1. I § 1 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Lovens § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, § 38 og § 40 gælder også for manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed. Datatilsynet fører i overensstemmelse med lovens kapitel 16 tilsyn med videregivelse som nævnt i 1. pkt.«

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

§ 3

Loven træder i kraft den 1. juli 2009.

§ 4

Stk. 1. Lovens § 1 gælder ikke for sager om færøske eller grønlandske anliggender, men kan ved kongelig anordning sættes i kraft for sådanne sager med de afvigelser, som de særlige færøske og

grønlandske forhold tilsiger. Dette gælder dog kun for sager, der er eller har været under behandling af rigsmyndigheder.

Stk. 2. Lovens § 2 gælder ikke for Færøerne og Grønland. Lovens § 2 kan dog ved kongelig anordning sættes i kraft for rigsmyndighedernes behandling af oplysninger på Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning endvidere sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
- 2.1. Udveksling af oplysninger inden for den offentlige forvaltning
- 2.1.1. Gældende ret
- 2.1.1.1. Afgrænsning mellem forvaltningsloven og persondataloven
- 2.1.1.2. Forvaltningslovens regler om videregivelse af oplysninger
- 2.1.1.3. Persondatalovens regler om videregivelse af personoplysninger
- 2.1.2. Udvalgets overvejelser og anbefalinger
- 2.1.2.1. Valg af lovmodel
- 2.1.2.2. Den nærmere afgrænsning af persondatalov-modellen
- 2.1.2.2.1. Kriterierne for videregivelse
- 2.1.2.2.2. Juridiske personer
- 2.1.2.2.3. Samtykke
- 2.1.2.2.4. Datatilsynet
- 2.1.3. Justitsministeriets overvejelser
3. Særligt om indhentelse af oplysninger i ansøgningssager
- 3.1. Gældende ret
- 3.2. Udvalgets overvejelser og anbefalinger
- 3.3. Justitsministeriets overvejelser
4. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
5. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.
6. De administrative konsekvenser for borgere
7. De miljømæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder mv.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

1.1. Formålet med lovforslaget er at gennemføre en forenkling af reglerne om adgangen til at videregive oplysninger inden for den offentlige forvaltning.

Det foreslås, at adgangen til både elektronisk og manuelt at videregive personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder fremover reguleres af persondataloven.

I overensstemmelse hermed foreslås det, at persondatalovens anvendelsesområde udvides til også at gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. Der vil – som en konsekvens heraf – ikke længere være fastsat regler i forvaltningsloven om adgangen til at videregive (fortrolige) personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder.

Med lovforslaget vil der således gælde samme adgang til at udveksle personoplysninger med en anden forvaltningsmyndighed, uafhængigt af på hvilken måde udvekslingen sker, herunder om det sker elektronisk eller manuelt.

Det vil bl.a. betyde følgende:

- Der vil ske en vis udvidelse af adgangen til manuelt at videregive personoplysninger mellem forvalt-

ningsmyndigheder, idet der bl.a. i forhold til de gældende regler vil være en øget mulighed for at videregive oplysninger, hvis det er nødvendigt for den modtagende myndigheds sagsbehandling.

- Både adgangen til at videregive fortrolige og ikke-fortrolige oplysninger vil blive omfattet af reguleringen i persondataloven (forvaltningsloven regulerer i modsætning hertil i dag alene videregivelse af fortrolige oplysninger).
- Datatilsynet vil blive tilsynsmyndighed i forhold til (også) manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder.

De bestemmelser i persondataloven, som efter lovforslaget vil gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder, er persondatalovens § 5, stk. 1-3 (om grundlæggende principper for behandling af personoplysninger), §§ 6-8 (om almindelige betingelser for behandling af personoplysninger), § 10 (om statistiske og videnskabelige undersøgelser), § 11, stk. 1 (om personnummer), § 38 (om tilbagekaldelse af samtykke) og § 40 (om klageadgang til Datatilsynet). Endvidere vil persondatalovens kapitel 16 (om Datatilsynet) som nævnt komme til at gælde.

Lovforslaget vil herudover betyde, at reguleringen af adgangen til at videregive henholdsvis fortrolige oplysninger om juridiske personer samt oplysninger, der – uden at være personoplysninger – af andre grunde er fortrolige, som hidtil vil være fastsat i forvaltningsloven. Der foreslås i den forbindelse visse ændringer i forvaltningslovens regler om videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer mv. Det drejer sig navnlig om at tilpasse kravene til samtykke i den gældende forvaltningslovs § 28, stk. 4 og 5, til de krav til samtykke, der følger af persondataloven.

Med lovforslaget lægges der ikke i øvrigt op til at foretage ændringer af den gældende regulering i forvaltningsloven, jf. nærmere nedenfor under pkt. 1.2 og pkt. 3.

1.2. Lovforslaget bygger på de overvejelser og anbefalinger, som fremgår af den betænkning, der blev afgivet i december 2008 af Udvalget om udveksling af oplysninger inden for den offentlige forvaltning (betænkning nr. 1500/2008).

Betænkningen er afgivet i enighed.

Ud over de forslag til forenkling af reglerne om adgangen til at udveksle oplysninger inden for den offentlige forvaltning, som lovforslaget som nævnt bygger på, indeholder betænkningen også udvalgets overvejelser om, hvorvidt bestemmelsen i forvaltningslovens § 29 (om indhentelse af oplysninger om en ansøgers rent private forhold) bør opretholdes i sin nuværende udformning. Betænkningen indeholder endvidere – i forlængelse heraf – udvalgets overvejelser i forhold til den gældende bestemmelse i § 3, stk. 3, i lov om kommunale borgerservicecentre (om udveksling af oplysninger om en ansøgers rent private forhold mellem et borgerservicecenter og den relevante fagforvaltning i kommunen).

Med lovforslaget foreslås det – i overensstemmelse med udvalgets anbefaling – at bestemmelsen i forvaltningslovens § 29 opretholdes i sin nuværende udformning. Der kan i den forbindelse nærmere henvises til pkt. 3 nedenfor.

For så vidt angår bestemmelsen i borgerservicelovens § 3, stk. 3, kan der henvises til velfærdsministerens samtidige lovforslag.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Udveksling af oplysninger inden for den offentlige forvaltning

2.1.1. Gældende ret

Der er i forvaltningsloven og persondataloven fastsat regler om, i hvilke tilfælde der kan ske videregivelse af oplysninger inden for den offentlige forvaltning.

Persondataloven gælder for behandling – herunder videregivelse – af personoplysninger, som helt eller delvis foretages ved hjælp af elektronisk databehandling, samt for ikke-elektronisk databehandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register. Reglerne i persondataloven er i vidt omfang baseret på et EF-direktiv fra 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (95/46/EF) – databeskyttelsesdirektivet.

Forvaltningsloven indeholder de almindelige regler for forvaltningsmyndigheders videregivelse af såvel personoplysninger som øvrige oplysninger til andre forvaltningsmyndigheder.

Reglerne i både forvaltningsloven og persondataloven er karakteriseret ved, at det i vidt omfang beror på et skøn, hvori der indgår en række hensyn, om betingelserne for at videregive en oplysning er opfyldt i det enkelte tilfælde, jf. nærmere nedenfor.

2.1.1.1. Afgrænsning mellem forvaltningsloven og persondataloven

Afgrænsningen mellem forvaltningsloven og persondataloven er omtalt i forarbejderne til persondataloven (Folketingstidende 1999/2000, Tillæg A, side 4051), hvoraf det bl.a. fremgår, at persondatalovens regler om behandling af personoplysninger, der (som nævnt) også omfatter videregivelse af personoplysninger, fortrænger reglerne om videregivelse i forvaltningslovens kapitel 8.

Persondataloven regulerer derimod ikke spørgsmålet om indhentning af oplysninger i ansøgningssager eller om pligt til at videregive oplysninger. Reglerne i forvaltningslovens § 29 og § 31 gælder derved også i relation til de personoplysninger, der omfattes af persondataloven.

Fastlæggelsen af, om det er persondatalovens eller forvaltningslovens regler, der finder anvendelse, når en forvaltningsmyndighed overvejer at udveksle oplysninger med en anden forvaltningsmyndighed, må foretages konkret i det enkelte tilfælde, og udfaldet afhænger bl.a. af de tekniske forhold ved den udveksling, der er tale om.

Denne fastlæggelse kan efter omstændighederne være vanskelig at foretage, og afgrænsningen mellem de to loves anvendelsesområde kan endvidere i nogle situationer forekomme tilfældig. Som eksempel på en sådan situation kan nævnes det tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om udveksling af et dokument med personoplysninger, som både behandles elektronisk og indgår i en manuel sag. I et sådant tilfælde vil persondataloven gælde, hvis dokumentet – med henblik på udveksling – først printes ud på det tidspunkt, hvor spørgsmålet om udveksling opstår. Hvis dokumentet derimod allerede er printet ud og ligger i den manuelle sag på det nævnte tidspunkt, vil det være forvaltningsloven, der finder anvendelse. Der kan i den forbindelse nærmere henvises til betænkningen, side 19-21.

2.1.1.2. Forvaltningslovens regler om videregivelse af oplysninger

2.1.1.2.1. Forvaltningslovens § 28 regulerer spørgsmålet om, i hvilke tilfælde en forvaltningsmyndighed må videregive fortrolige oplysninger til en anden, dansk forvaltningsmyndighed. Forvaltningsloven indeholder derimod ikke - i modsætning til persondataloven - bestemmelser om adgangen til udveksling af ikke-fortrolige oplysninger. Sådanne oplysninger vil som udgangspunkt frit kunne videregives til en anden forvaltningsmyndighed. Almindelige adresseoplysninger og oplysninger om en persons ægteskabelige status er eksempler på oplysninger, som ikke er fortrolige.

Forvaltningslovens § 28 bygger på en opdeling af de fortrolige oplysninger i *oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold* og andre fortrolige oplysninger (*almindeligt fortrolige oplysninger*).

Oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold omfatter bl.a. oplysninger om race, religion og hudfarve, oplysninger om politiske, foreningsmæssige, seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold, væsentlige sociale problemer og misbrug af nydelsesmidler, jf. forvaltningslovens § 28, stk. 1. Opregningen er ikke udtømmende, men angiver alene karakteren af de forhold, der gør, at en oplysning må anses for at angå rent private forhold.

Ved afgørelsen af, om en fortrolig oplysning vedrører rent private forhold, skal der lægges vægt på, om oplysningen på samme måde som i de ovenfor nævnte tilfælde direkte afslører særligt følsomme forhold om den enkeltes privatliv. Således kan f.eks. oplysninger om interne familieforhold, herunder adoption og ulykkestilfælde, efter omstændighederne være af rent privat karakter.

Oplysninger om enkeltpersoners indtægts- og formueforhold, arbejds-, uddannelses- og ansættelsesmæssige forhold må derimod antages at være almindeligt fortrolige eller slet ikke fortrolige, medmindre der foreligger særlige forhold.

Andre almindeligt fortrolige oplysninger kan endvidere være oplysninger, der er fortrolige af hensyn til offentlige interesser, f.eks. af hensyn til statens sikkerhed, udenrigspolitiske forhold mv., jf. nærmere opregningen i forvaltningslovens § 27, nr. 1-5.

Det er alene oplysninger om fysiske personer, der kan være af rent privat karakter. Oplysninger vedrørende en juridisk person vil være almindeligt fortrolige eller slet ikke fortrolige.

Bestemmelsen i forvaltningslovens § 28 regulerer ikke adgangen til at videregive fortrolige oplysninger til andre offentlige myndigheder end forvaltningsmyndigheder eller adgangen til at videregive sådanne oplysninger til ikke-danske forvaltningsmyndigheder. Bestemmelsen omfatter således ikke videregivelse af fortrolige oplysninger til domstolene, Folketinget, herunder Folketingets Ombudsmand, eller udenlandske myndigheder.

2.1.1.2.2. Karakteren af den fortrolige oplysning har betydning for, under hvilke betingelser oplysningen kan videregives til en anden forvaltningsmyndighed.

Oplysninger om rent private forhold må således kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed under de skærpede betingelser, som fremgår af forvaltningslovens § 28, stk. 2.

Efter denne bestemmelse kan videregivelse ske, når den, oplysningen angår, har givet samtykke eller det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives, jf. § 28, stk. 2, nr. 1 og 2.

Videregivelse kan endvidere ske, når videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår, eller videregivelsen er et nødvendigt led i sagens behandling eller er nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver, jf. § 28, stk. 2, nr. 3 og 4.

Almindeligt fortrolige oplysninger kan – ud over i de i § 28, stk. 2, nævnte tilfælde – videregives, når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, som den pågældende myndighed skal træffe, jf. forvaltningslovens § 28, stk. 3.

Et samtykke i henhold til forvaltningslovens § 28 skal efter forvaltningslovens § 28, stk. 4, meddeles skriftligt og indeholde oplysning om, hvilke typer oplysninger der må videregives, til hvem oplysningerne må videregives og til hvilket formål. Kravet om skriftlighed kan dog fraviges, når sagens karakter eller omstændighederne i øvrigt taler derfor. Efter bestemmelsen i forvaltningslovens § 28, stk. 5, bortfalder et samtykke senest et år efter, at det er givet.

2.1.1.2.3. For så vidt angår fortrolige oplysninger, der udelukkende er indhentet med henblik på statistiske uddrag eller som led i en videnskabelig undersøgelse, følger det af forvaltningslovens § 30, at sådanne oplysninger ikke må videregives til en anden forvaltningsmyndighed til anden anvendelse.

2.1.1.2.4. I det omfang en forvaltningsmyndighed er berettiget til at videregive en oplysning, skal myndigheden på begæring af en anden forvaltningsmyndighed videregive oplysningen, hvis den er af betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe, jf. forvaltningslovens § 31. Dette gælder dog ikke, hvis videregivelsen påfører myndigheden et merarbejde, der væsentligt overstiger den interesse, den anden myndighed har i at få oplysningen, jf. § 31, stk. 2.

2.1.1.2.5. For en nærmere omtale af forvaltningslovens regler om videregivelse af oplysninger inden for den offentlige forvaltning kan i øvrigt henvises til betænkningen, side 22-30.

2.1.1.3. Persondatalovens regler om videregivelse af personoplysninger

2.1.1.3.1. Persondatalovens almindelige anvendelsesområde omfatter efter § 1, stk. 1, behandling af personoplysninger, som helt eller delvis foretages ved hjælp af elektronisk databehandling, samt ikke-elektronisk behandling af personoplysninger, der er eller vil blive indeholdt i et register (manuelle registre).

Det følger af persondatalovens § 2, stk. 1, at regler om behandling af personoplysninger i anden lovgivning, som giver den registrerede en bedre retsstilling, går forud for reglerne i persondataloven.

I persondatalovens § 3 er der fastsat forskellige definitioner. Det fremgår bl.a. heraf, at der ved personoplysninger forstås enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person (den registrerede). Der er tale om en meget bred definition, således at begrebet omfatter alle oplysninger, der kan henføres til en fysisk person, jf. § 3, nr. 1. Ved udtrykket »identificerbar person« skal således forstås en person, der direkte eller indirekte kan identificeres ved hjælp af bl.a. et identifikationsnummer eller et eller flere elementer, der er særlige for en given persons fysiske, fysiologiske, psykiske, økonomiske, kulturelle eller sociale identitet. Omfattet af begrebet personoplysninger er herefter oplysninger, som kan henføres til en fysisk person, selv om dette forudsætter kendskab til personnummer, registreringsnummer eller lignende særlige identifikationer.

At definitionen af begrebet personoplysninger alene omfatter fysiske personer indebærer, at oplysninger om juridiske personer, såsom aktieselskaber, anpartsselskaber, kommanditselskaber, fonde, foreninger, visse selvejende institutioner mv., falder uden for lovens almindelige regulering, jf. persondatalovens § 1, stk. 1 og 2. Derimod er oplysninger om personligt drevne virksomheder omfattet af definitionen.

»Behandling« er i persondatalovens § 3 (nr. 2) defineret som enhver operation eller række af operationer med eller uden brug af elektronisk databehandling, som oplysninger gøres til genstand for. Omfattet af begrebet er bl.a. videregivelse af oplysninger (til en tredjemand).

2.1.1.3.2. Persondataloven indeholder i kapitel 4 (§§ 5-14) materielle regler for behandling, herunder videregivelse, af personoplysninger.

Persondatalovens § 5 indeholder en række grundlæggende principper for behandling af personoplysninger, herunder et generelt krav om, at behandling af personoplysninger skal ske i overensstemmelse med »god databehandlingsskik«. De almindelige principper, som er nævnt i persondatalovens § 5, vil – i det omfang reglerne har betydning i forhold til videregivelse – skulle overholdes i forbindelse med videregivelse af personoplysninger inden for den offentlige forvaltning, men reglerne i § 5 giver ikke forvaltningsmyndigheder et selvstændigt retligt grundlag for at foretage en bestemt behandling, herunder videregivelse, af personoplysninger. Hjemmel hertil skal søges i de øvrige behandlingsregler i bl.a. persondatalovens §§ 6-13.

For de typer af oplysninger, som ikke er omfattet af anvendelsesområdet for persondatalovens §§ 7 og 8 (som vedrører særligt følsomme typer af oplysninger), gælder behandlingsreglerne i § 6, stk. 1, medmindre der er tale om en særlig form for behandling af oplysninger, som falder ind under bestemmelserne i §§ 9-13. Disse særlige behandlingsregler i §§ 9-13 vedrører bl.a. behandling med henblik på statistiske eller videnskabelige undersøgelser (§ 10) og behandling af oplysninger om personnummer (§ 11).

2.1.1.3.3. Persondataloven indeholder som nævnt i §§ 6-8 regler om, hvornår en forvaltningsmyndighed må behandle – herunder videregive – personoplysninger.

Hvilke regler, forvaltningsmyndighederne skal følge i det enkelte tilfælde, afhænger af oplysningernes karakter og formålet med videregivelsen. Betingelserne for videregivelse skærpes jo mere følsomme oplysninger, der er tale om at videregive.

Ligesom ved videregivelse efter forvaltningsloven er det den forvaltningsmyndighed, der vil videregive oplysninger, som skal vurdere, om betingelserne for videregivelse er opfyldt i det konkrete tilfælde.

2.1.1.3.4. Efter persondatalovens § 6 kan ikke-fortrolige samt almindeligt fortrolige oplysninger videregives, hvis den person, oplysningen vedrører, har givet sit samtykke hertil, eller hvis udvekslingen er nødvendig af hensyn til f.eks. overholdelsen af en retlig forpligtelse, som påhviler forvaltningsmyndigheden, eller af hensyn til udførelsen af en opgave, der henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den dataansvarlige myndighed eller en tredjemand, til hvem oplysningerne videregives, har fået pålagt, jf. lovens § 6, stk. 1, nr. 3 og 6.

En oplysning må anses for ikke-fortrolig eller almindeligt fortrolig, hvis den ikke er af særlig følsom karakter. Som eksempel på oplysninger, der som udgangspunkt må antages at være almindeligt fortrolige, kan bl.a. nævnes oplysninger om enkeltpersoners indtægts- og formueforhold. Oplysninger, der kan henføres til bestemte personer, og som er af rent objektiv karakter, vil i almindelighed ikke være fortrolige. Det gælder f.eks. oplysninger om udstedelse af pas, kørekort, jagttegn mv. Det afgørende for, om en oplysning skal anses for fortrolig, vil være en vurdering af, om oplysningen er af en sådan karakter, at den efter den almindelige opfattelse i samfundet bør kunne forlanges unddraget offentlighedens kendskab.

2.1.1.3.5. Videregivelse af særligt følsomme personoplysninger er reguleret i persondatalovens §§ 7 og 8, som sondrer mellem to typer af oplysninger – dels oplysninger, som efter databeskyttelsesdirektivet skal anses som oplysninger om følsomme forhold (lovens § 7), dels nogle yderligere oplysninger, som efter den danske persondatalov også skal anses for følsomme (lovens § 8).

De oplysninger, der efter databeskyttelsesdirektivet skal anses som oplysninger om rent private forhold, er oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssige tilhørsforhold samt oplysninger om helbredsmæssige og seksuelle forhold, jf. persondatalovens § 7, stk. 1. Opregningen af typer af følsomme oplysninger efter § 7 er udtømmende. De øvrige oplysninger, som efter persondatalovens § 8 vedrører rent private forhold, er oplysninger om strafbare forhold, væsentlige sociale problemer og andre rent private forhold end dem, der er nævnt i § 7. Som oplysninger om »andre rent private forhold« anses bl.a. oplysninger om andre foreningsmæssige tilhørsforhold end fagforeningsmæssige samt visse særlige familiemæssige forhold mv.

Persondatalovens afgrænsning af, hvad der anses som oplysninger om rent private forhold, svarer således i alt væsentligt til den, der gælder efter forvaltningslovens § 28, stk. 1.

Videregivelse inden for den offentlige forvaltning af personoplysninger, som er omfattet af lovens § 7, kan uden samtykke fra vedkommende person bl.a. ske, hvis det er nødvendigt for, at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, jf. § 7, stk. 2, nr. 4. Dette vil bl.a. kunne være tilfældet med hensyn til offentlige myndigheders behandling af oplysninger som led i myndighedsudøvelse. Det vil bero på de konkrete omstændigheder, hvorvidt en given videregivelse må antages at være nødvendig i bestemmelsens forstand.

Videregivelse (af de i § 7 nævnte typer af oplysninger) kan herudover bl.a. ske, hvis videregivelsen er nødvendig af hensyn til en offentlig myndigheds varetagelse af sine opgaver på det strafferetlige område, jf. § 7, stk. 6.

For personoplysninger, der omfattes af lovens § 8, kan videregivelse uden samtykke bl.a. ske, hvis videregivelsen er nødvendig for udførelsen af en myndigheds virksomhed eller påkrævet for en afgørelse, som myndigheden skal træffe, jf. § 8, stk. 2, nr. 3. Der vil i henhold til denne bestemmelse kunne videregives oplysninger, hvis det er nødvendigt af hensyn til enten den myndighed, der afgiver oplysningerne, eller den myndighed, der modtager oplysningerne.

Særligt for de sociale myndigheder gælder, at de former for følsomme oplysninger, som er opregnet i § 7, stk. 1, og § 8, stk. 1, efter persondatalovens § 8, stk. 3, kun må videregives, hvis den berørte person enten har givet udtrykkeligt samtykke hertil, hvis videregivelsen sker til varetagelse af private

eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrundet hemmeligholdelse, eller hvis videregivelse er et nødvendigt led i myndighedens sagsbehandling eller nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre sine tilsyns- eller kontrolopgaver.

Bestemmelsen i § 8, stk. 3, begrænser således dels den adgang til at videregive oplysninger, som følger af persondatalovens § 7, dels adgangen til at videregive oplysninger efter persondatalovens § 8, stk. 2. Forvaltningsmyndigheder, der udfører opgaver inden for det sociale område, er dermed inden for persondatalovens anvendelsesområde undergivet videregivelsesregler, der svarer til bestemmelserne i forvaltningslovens § 28, stk. 2.

2.1.1.3.6. Som nævnt kan videregivelse af personoplysninger efter persondatalovens §§ 6-8 bl.a. ske, når den, oplysningen angår, har givet sit udtrykkelige samtykke.

Samtykke efter persondataloven er i lovens § 3, nr. 8, defineret som enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den registrerede indvilger i, at oplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling.

Der gælder ikke noget formkrav til et samtykke. Der kan således være tale om såvel skriftligt som mundtligt samtykke fra den registrerede, ligesom samtykket også vil kunne gives digitalt eller på anden måde, der indebærer en aktiv handling fra den registreredes side.

Et meddelt samtykke er ikke tidsbegrænset, men efter bestemmelsen i persondatalovens § 38 kan et samtykke tilbagekaldes.

2.1.1.3.7. Efter persondatalovens § 10, stk. 1, må oplysninger som nævnt i § 7, stk. 1, eller § 8 behandles, hvis dette alene sker med henblik på at udføre statistiske eller videnskabelige undersøgelser af væsentlig samfundsmæssig betydning, og hvis behandlingen er nødvendig for udførelsen af undersøgelserne.

De nævnte oplysninger må ikke senere behandles i andet end statistisk eller videnskabeligt øjemed. Det samme gælder behandling af andre oplysninger, som alene foretages i statistisk eller videnskabeligt øjemed (i henhold til persondatalovens § 6). Personoplysninger, som alene behandles i statistisk eller videnskabeligt øjemed, må kun videregives til en anden forvaltningsmyndig efter forudgående tilladelse fra Datatilsynet (som kan stille nærmere vilkår for videregivelsen). Der henvises herved til persondatalovens § 10, stk. 2 og 3.

Efter persondatalovens § 11 kan offentlige myndigheder behandle oplysninger om personnummer med henblik på en entydig identifikation eller som journalnummer.

2.1.1.3.8. For en nærmere omtale af persondatalovens regler om videregivelse af personoplysninger inden for den offentlige forvaltning kan der i øvrigt henvises til betænkningen, side 30-43.

2.1.2. Udvalgets overvejelser og anbefalinger

2.1.2.1. Valg af lovmodel

Udvalget har i overensstemmelse med sit kommissorium overvejet, hvordan en ny regulering af adgangen til at udveksle oplysninger inden for den offentlige forvaltning mest hensigtsmæssigt kan udformes, så der i videst muligt omfang gælder samme adgang til udveksling af oplysninger, uafhængigt af på hvilken måde udvekslingen sker.

Udvalget har i den forbindelse navnlig overvejet to lovmodeller.

Den ene model – »forvaltningslov-modellen« – går ud på, at adgangen til at videregive oplysninger inden for den offentlige forvaltning alene reguleres i forvaltningsloven. Modellen vil indebære, at reglerne i persondataloven ikke længere vil omfatte spørgsmålet om videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder. Det øvrige anvendelsesområde for behandlingsreglerne i persondataloven (her-

under behandling af personoplysninger i form af bl.a. videregivelse til private, indsamling, registrering, opbevaring, sammenstilling mv.) vil fortsat være reguleret af persondatalovens bestemmelser herom.

Efter udvalgets opfattelse vil der til forvaltningslov-modellen navnlig være knyttet den fordel, at den giver mulighed for én samlet særskilt regulering af, hvornår oplysninger kan videregives mellem forvaltningsmyndigheder. Modellen vil indebære, at det vil være lettere at afgøre, hvornår videregivelse af oplysninger kan ske, navnlig fordi adgangen til at videregive oplysninger ikke vil afhænge af de tekniske forhold ved videregivelsen.

Den væsentligste ulempe ved modellen vil efter udvalgets opfattelse være, at det fortsat vil skulle sikres, at kravene i databeskyttelsesdirektivet til behandling og herunder videregivelse af personoplysninger overholdes. Dette vil betyde, at udformningen af videregivelsesreglerne i forvaltningsloven vil skulle svare til de gældende regler om videregivelse i persondataloven. Der vil i den forbindelse også kunne rejses spørgsmål om, hvorledes overholdelsen af bl.a. databeskyttelsesdirektivets artikel 6 (om grundlæggende principper for databeskyttelse) og artikel 28 (om tilsynsmyndighed) vil kunne sikres.

En yderligere ulempe ved modellen er efter udvalgets opfattelse, at persondatalovens behandlingsregler som nævnt fortsat vil skulle opretholdes i forhold til en anden form for behandling end videregivelse mellem forvaltningsmyndigheder. En udskillelse af de nævnte regler om videregivelse fra persondatalovens behandlingsregler vil således grundlæggende bryde med persondatalovens generelle behandlingsbegreb.

Den anden model – »persondatalov-modellen« – går ud på, at adgangen til at videregive personoplysninger inden for den offentlige forvaltning alene skal være omfattet af persondatalovens regulering heraf.

Denne model vil indebære, at forvaltningsloven ikke længere vil indeholde en (særskilt) regulering af adgangen til at videregive fortrolige personoplysninger inden for den offentlige forvaltning. Modellen vil endvidere indebære, at persondatalovens anvendelsesområde vil skulle udvides til også at omfatte manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder, således at også denne form for videregivelse vil blive omfattet af persondatalovens regulering.

Til persondatalov-modellen er efter udvalgets opfattelse navnlig knyttet den fordel, at reglerne om videregivelse af oplysninger om fysiske personer (personoplysninger) samles ét sted, samt at denne model ikke vil rejse spørgsmål om overholdelse af databeskyttelsesdirektivet.

En ulempe ved modellen kan efter udvalgets opfattelse siges at være, at adgangen til at videregive fortrolige oplysninger om juridiske personer, og adgangen til at videregive oplysninger, som af andre grunde er fortrolige (uden at der er tale om personoplysninger), fortsat vil være reguleret i forvaltningsloven, ligesom bl.a. reglen om pligt for en forvaltningsmyndighed til at videregive oplysninger også fortsat vil findes i forvaltningslovens § 31.

Dette udgør dog efter udvalgets opfattelse ikke nogen væsentlig ulempe ved persondatalov-modellen, ligesom udvalget har peget på, at der er klare fordele ved at vælge persondatalov-modellen frem for forvaltningslov-modellen, hvor der som beskrevet ovenfor kan peges på flere væsentlige ulemper.

Udvalget har på den baggrund samlet set fundet, at mest taler for en løsning efter persondatalov-modellen. Der kan i den forbindelse henvises til betænkningen, side 52-54.

2.1.2.2. Den nærmere afgrænsning af persondatalov-modellen

2.1.2.2.1. Kriterierne for videregivelse

2.1.2.2.1.1. Persondatalov-modellen vil som nævnt indebære, at adgangen til at videregive personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder alene vil være omfattet af persondatalovens regulering heraf.

Udvalget har i den forbindelse peget på, at det ikke vil være muligt at ændre de kriterier for videregivel-

se af personoplysninger, der følger af persondataloven. Dette skyldes særligt, at den nuværende regulering i persondataloven bygger på databeskyttelsesdirektivet.

En konsekvens af persondatalov-modellen vil være, at der vil ske en vis udvidelse af adgangen til at videregive personoplysninger inden for den offentlige forvaltning, idet der bl.a. i forhold til de gældende regler vil være en øget mulighed for at videregive oplysninger, hvis det er nødvendigt for den modtagende myndigheds sagsbehandling. Baggrunden herfor er som tidligere omtalt, at betingelserne for udveksling af personoplysninger i henholdsvis forvaltningsloven og persondataloven er udformet forskelligt, og at det således bl.a. følger af persondatalovens § 8, stk. 2, nr. 3, at det er muligt at videregive oplysninger, hvis det er nødvendigt for den modtagende myndigheds sagsbehandling, hvilket ikke kan ske efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 4.

Det anførte gælder dog ikke for myndigheder, der udfører opgaver inden for det sociale område, idet bestemmelsen i persondatalovens § 8, stk. 3, svarer til reguleringen i forvaltningslovens § 28.

2.1.2.2.1.2. Den nærmere afgrænsning af, hvilke regler i persondataloven der vil skulle finde anvendelse i forhold til manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder, kan efter udvalgets opfattelse give anledning til visse overvejelser.

Spørgsmålet er i første række, om persondatalovens § 5 bør gælde for en sådan videregivelse, eller om det alene bør være reguleringen i §§ 6-8, der skal gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. Et andet spørgsmål er, om de mere specifikke behandlingsregler i persondatalovens §§ 9-13 skal finde anvendelse i forhold til den nævnte manuelle form for videregivelse.

2.1.2.2.1.2.1. Bestemmelsen i persondatalovens § 5 indeholder – som nævnt under pkt. 2.1.1.3.2 – en række grundlæggende principper for behandling af personoplysninger.

Bestemmelsen indeholder således bl.a. principper om databehandlingskvaliteten i forbindelse med behandling af personoplysninger og om unødigt ophobning af data (stk. 4 og 5). Disse principper tager navnlig sigte på myndigheders interne behandling af personoplysninger. Det er derfor udvalgets opfattelse, at disse regler ikke naturligt vil være relevante i forhold til manuel videregivelse af personoplysninger.

Bestemmelsen i persondatalovens § 5 indeholder dog også i stk. 1-3 principper om bl.a., at behandling af personoplysninger skal ske i overensstemmelse med god databehandlingsskik (stk. 1), samt principper om, at indsamling af oplysninger skal ske til udtrykkeligt angivne og saglige formål, og at senere behandling ikke må være uforenelig med disse formål (stk. 2). Der må endvidere ikke behandles flere oplysninger end formålet tilsiger (stk. 3).

Disse generelle principper i persondatalovens § 5, stk. 1-3, må efter udvalgets opfattelse – i forhold til spørgsmålet om videregivelse af personoplysninger – antages at udgøre en integreret del af persondatalovens generelle behandlingsregler.

Udvalget har derfor anbefalet, at de pågældende bestemmelser bør gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. Udvalget har i den forbindelse peget på, at bestemmelserne i § 5, stk. 1-3, ikke kan antages at gå videre end, hvad der allerede følger af almindelige principper om saglighed og proportionalitet i forbindelse med forvaltningens virksomhed. Heraf følger, at i det omfang, der materielt er hjemmel til videregivelse af personoplysninger i behandlingsreglerne i persondatalovens §§ 6-8, vil de almindelige krav i persondatalovens § 5 således kun undtagelsesvis kunne tænkes at indebære, at den pågældende videregivelse ikke vil kunne finde sted.

2.1.2.2.1.2.2. Med udgangspunkt i de generelle behandlingsregler i persondatalovens §§ 6-8 har udvalget overvejet, om det (ligesom det i dag er tilfældet efter forvaltningslovens § 28) alene bør være adgangen til manuelt at videregive fortrolige personoplysninger inden for den offentlige forvaltning, der omfattes af persondataloven, eller om også adgangen til manuelt at videregive ikke-fortrolige personoplysninger bør omfattes af reguleringen i persondataloven.

Udvalget har givet udtryk for den opfattelse, at både adgangen til manuelt at videregive fortrolige og ikke-fortrolige oplysninger bør omfattes af persondatalovens regulering af videregivelsesadgangen inden for den offentlige forvaltning.

Udvalget har som begrundelse herfor anført, at persondatalovens §§ 6-8 efter udvalgets opfattelse indeholder en samlet regulering af bl.a. adgangen til at videregive personoplysninger, som det ikke vil være hensigtsmæssigt eller naturligt at bryde op i forhold til spørgsmålet om manuel videregivelse. Endvidere vil en sådan opsplnitning af reguleringen af fortrolige og ikke-fortrolige oplysninger efter udvalgets opfattelse kunne rejse en række afgrænsningsspørgsmål i forhold til bestemmelsen i persondatalovens § 6.

2.1.2.2.1.2.3. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt persondatalovens §§ 9-13 bør gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder, har udvalget i forhold til bestemmelserne i persondatalovens § 9 (om retsinformationssystemer) og §§ 12-13 (om adresserings- og kuverteringsbureauer samt om automatisk registrering af, hvilke telefonnumre der er foretaget opkald til) navnlig lagt vægt på, at disse bestemmelser ikke som udgangspunkt tager sigte på videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder og i visse tilfælde end ikke vil kunne omfatte manuel behandling/registrering (§ 13).

Der er derfor efter udvalgets opfattelse ikke anledning til at fastsætte, at de pågældende bestemmelser skal finde anvendelse på manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder.

Derimod anbefaler udvalget – i lighed med forslaget om at flytte den generelle regulering af manuel videregivelse af personoplysninger fra forvaltningsloven til persondataloven – at også bestemmelsen i persondatalovens § 10 (om videregivelse af personoplysninger til brug for statistiske eller videnskabelige undersøgelser) kommer til at gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder.

Herved bliver reguleringen af manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder i forbindelse med statistiske eller videnskabelige undersøgelser omfattet af samme lov, som i øvrigt (generelt) kommer til at gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. Udvalget peger i den forbindelse på, at bestemmelsen i persondatalovens § 10 i alt væsentligt svarer til, hvad der følger af reglerne i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3 og § 30.

Forskellen mellem de to regelsæt består således navnlig i, at videregivelse af oplysninger behandlet i forbindelse med statistiske eller videnskabelige undersøgelser efter persondataloven kræver forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden. Endvidere følger det af persondatalovens § 10, stk. 2 og 3, at disse bestemmelser - i modsætning til forvaltningslovens § 30 – også omfatter ikke-fortrolige oplysninger. Udvalget forudsætter i den forbindelse, at der ikke med kravet i persondatalovens § 10, stk. 3, om forudgående tilladelse fra tilsynsmyndigheden – således som dette krav er udmøntet i Datatilsynets praksis – tilsigtes nogen indskrænkning af den eksisterende (materielle) videregivelsesadgang efter forvaltningslovens § 30.

Udvalget anbefaler endvidere, at persondatalovens § 11, stk. 1, om offentlige myndigheders adgang til at behandle – herunder videregive – oplysninger om personnummer med henblik på en entydig identifikation eller som journalnummer også bør gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder. Udvalget har i den forbindelse anført, at der ikke hermed er tilsigtet nogen ændring af den eksisterende adgang efter forvaltningsloven til at videregive oplysninger om personnummer. Oplysninger om personnummer vil således fortsat kunne videregives, når der er et sagligt behov herfor, hvilket i praksis vil være tilfældet i forbindelse med anvendelse af personnummer med henblik på entydig identifikation eller som journalnummer.

2.1.2.2.1.2.4. Samlet set er det således udvalgets opfattelse, at adgangen til manuelt at videregive personoplysninger – såvel fortrolige som ikke-fortrolige – mellem forvaltningsmyndigheder bør være omfattet af reguleringen i persondatalovens § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10 og § 11, stk. 1.

Som en konsekvens heraf bør bestemmelsen i forvaltningslovens § 30 (om videregivelse af fortrolige

oplysninger, der udelukkende er indhentet med henblik på statistiske uddrag eller som led i en videnskabelig undersøgelse) efter udvalgets opfattelse ikke længere omfatte videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder, idet det (som nævnt) i stedet bør være persondatalovens § 10, der regulerer denne form for videregivelse som led i videnskabelige og statistiske undersøgelser. Anvendelsesområdet for bestemmelsen i forvaltningslovens § 30 vil derved fremover alene være videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer mv. til forskningsbrug.

2.1.2.2.1.3. For en nærmere omtale af udvalgets overvejelser og anbefalinger i relation til spørgsmålet om kriterierne for videregivelse kan i øvrigt henvises til betænkningen, side 55-60.

2.1.2.2.2. Juridiske personer

For så vidt angår reguleringen af spørgsmålet om videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer, finder udvalget, at det bør fastholdes, at persondataloven som det helt klare udgangspunkt kun bør gælde for behandling af personoplysninger, og således kun undtagelsesvis bør omfatte oplysninger om juridiske personer.

I overensstemmelse hermed foreslår udvalget ikke ændringer i forhold til den nuværende afgrænsning i persondataloven. Udvalget bemærker i den forbindelse, at også lovtekniske og systematiske hensyn tilsiger, at reguleringen af adgangen til at videregive oplysninger om juridiske personer ikke flyttes til persondataloven.

Udvalget har på den baggrund foreslået, at videregivelse af oplysninger om juridiske personer som hidtil reguleres i forvaltningsloven.

Som følge af udvalgets anbefaling om, at manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder reguleres af persondataloven, vil det imidlertid efter udvalgets opfattelse være nødvendigt at foretage visse tekniske tilpasninger af bestemmelsen i forvaltningslovens § 28 for så vidt angår adgangen til at videregive fortrolige oplysninger om bl.a. juridiske personer. Udvalget har i den forbindelse anført, at der – bortset fra spørgsmålet om samtykke til videregivelse af fortrolige oplysninger – ikke er anledning til at foretage en (materiel) ændring af, i hvilke situationer der kan ske videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer mv.

Der kan i øvrigt henvises til betænkningen, side 60-62.

2.1.2.2.3. Samtykke

I forhold til spørgsmålet om samtykke til videregivelse af personoplysninger har udvalget peget på, at en konsekvens af at indføre persondatalov-modellen vil være, at de skærpede krav til samtykke i forvaltningslovens § 28 – herunder kravet om skriftlighed og reglen om, at et samtykke bortfalder senest et år efter, det er givet – ikke længere vil gælde i forhold til manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder.

Det vil i stedet være de krav til samtykke, der følger af persondataloven, der vil gælde for denne form for videregivelse, jf. herved persondatalovens § 3, nr. 8. Dette skyldes, at samtykkekravet vil skulle forstås i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i persondataloven (dvs. i overensstemmelse med persondatalovens § 6, stk. 1, nr. 1, § 7, stk. 2, nr. 1, og § 8, stk. 2, nr. 1).

Også persondatalovens § 38 om tilbagekaldelse af samtykke bør efter udvalgets opfattelse gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder.

Udvalget har herved peget på, at der med denne model opnås en ensartet retstilstand på området, idet kravene til et samtykke vil være de samme, uafhængigt af om der er tale om manuel eller elektronisk videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder.

I forhold til videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer mv. er det ligeledes udvalgets

opfattelse, at der ikke bør stilles strengere krav til et samtykke, end de krav der gælder ved videregivelse af personoplysninger efter persondataloven. Udvalget har derfor foreslået, at de gældende krav til samtykke efter forvaltningslovens § 28, stk. 4 og 5, ændres, således at samtykkekravene efter forvaltningslovens § 28 kommer til at svare til de krav til samtykke, der følger af persondataloven.

Der kan i øvrigt henvises til betænkningen, side 62-63.

2.1.2.2.4. Datatilsynet

Efter persondatalov-modellen vil reguleringen af adgangen til manuelt at videregive personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder som nævnt blive omfattet af persondataloven.

Det er på den baggrund udvalgets opfattelse, at bestemmelserne i persondatalovens kapitel 16 om Datatilsynet bør gælde, i det omfang disse bestemmelser omfatter videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed.

Dette vil betyde, at Datatilsynet (i modsætning til i dag) vil få kompetence i forhold til den nævnte manuelle form for videregivelse af personoplysninger. Det følger således af persondatalovens § 55, at Datatilsynet fører tilsyn med enhver behandling, der omfattes af loven, dog med undtagelse af behandling af oplysninger, der foretages for domstolene. Der kan i den forbindelse peges på, at Datatilsynet i henhold til persondatalovens § 60, stk. 2, vil kunne afgive udtalelser om manuel videregivelse mellem forvaltningsmyndigheder vedrørende overholdelse af lovens § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, og § 38. Endvidere vil Datatilsynet i henhold til persondatalovens § 60, stk. 1, kunne træffe afgørelse i sager om videregivelse til en anden forvaltningsmyndighed af oplysninger, som alene er behandlet med henblik på at udføre statistiske eller videnskabelige undersøgelser, jf. § 10, stk. 3.

Datatilsynet vil dermed efter den foreslåede regulering blive tilsynsmyndighed i forhold til spørgsmålet om berettigelsen af al videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder (som hidtil har været omfattet af de gældende bestemmelser i forvaltningsloven og persondataloven).

Udvalget har i øvrigt foreslået, at også bestemmelsen i persondatalovens § 40 skal gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder. Bestemmelsen, som alene har informativ karakter, fastsætter, at den berørte person kan klage til vedkommende tilsynsmyndighed over behandling af oplysninger vedrørende den pågældende.

Der henvises i øvrigt til betænkningen, side 63 f.

2.1.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets anbefaling om at gennemføre en forenkling af reglerne om adgangen til at videregive oplysninger inden for den offentlige forvaltning.

Af de grunde, som udvalget har peget på, finder Justitsministeriet, at adgangen til både elektronisk og manuelt at videregive personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder fremover alene bør reguleres af persondataloven. Herved vil der gælde samme adgang til at videregive personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder, uafhængigt af på hvilken måde udvekslingen sker, herunder om det sker elektronisk eller manuelt.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets anbefaling om, at det bør være bestemmelserne i persondatalovens § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, § 38 og § 40, som kommer til at gælde ved manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. Justitsministeriet kan i den forbindelse tilslutte sig de (af udvalget) forudsatte virkninger af, at de pågældende bestemmelser, herunder bl.a. persondatalovens § 5, stk. 1-3, § 10 og § 11, stk. 1, fremover skal finde anvendelse på manuel videregivelse af personoplysninger. Justitsministeriet finder desuden – ligesom udvalget – at både manuel videregivelse af fortrolige og ikke-fortrolige personoplysninger bør omfattes af reguleringen i de nævnte bestemmelser i persondataloven.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig udvalgets anbefaling om, at Datatilsynet (også) bliver tilsynsmyndighed i forhold til manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder (som hidtil har været omfattet af de gældende bestemmelser i forvaltningsloven og persondataloven). Datatilsynet vil derimod ikke blive tilsynsmyndighed i forhold til manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder i de tilfælde, hvor regler for sådan videregivelse findes i anden lovgivning, såsom f.eks. lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og sundhedsloven. Om disse love kan i øvrigt henvises til betænkningen, side 43-51.

Som det også er anført i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 2, nr. 1, vil den regulering af manuel videregivelse, som følger af den foreslåede nye § 1, stk. 3, i persondataloven – på samme måde som ved elektronisk videregivelse mv., jf. persondatalovens § 1, stk. 1 – ikke gælde, i det omfang der er tale om en form for behandling af personoplysninger, som er undtaget fra lovens område, jf. herved persondatalovens § 2.

Dette betyder bl.a., at den foreslåede nye regulering af manuel videregivelse af personoplysninger – ligesom det er tilfældet i dag med hensyn til elektronisk videregivelse mv. – ikke vil finde anvendelse i forhold til politiets og forsvarrets efterretningstjenester, jf. persondatalovens § 2, stk. 11. Her vil det således, medmindre andet er fastsat i lovgivningen, være den almindelige tavshedspligt efter straffelovens § 152 - § 152 f, jf. forvaltningslovens § 27, som vil gælde i forhold til PET's og FE's videregivelse af personoplysninger til andre forvaltningsmyndigheder. Det kan i den forbindelse i øvrigt oplyses, at spørgsmålet om, under hvilke omstændigheder PET kan videregive oplysninger til andre myndigheder, for tiden overvejes i det såkaldte Wendler Pedersen-udvalg. Justitsministeriet vil på denne baggrund sikre, at udvalget er opmærksom på den foreslåede nye regulering på området, således at også dette forhold kan indgå i udvalgets overvejelser om behovet for og udformningen af en mere samlet regulering af PET's virksomhed.

Hvad endelig angår spørgsmålet om adgangen til at videregive fortrolige oplysninger om juridiske personer mv., finder Justitsministeriet, at dette spørgsmål som hidtil bør reguleres i forvaltningsloven. Justitsministeriet er i den forbindelse enig med udvalget i, at der ikke bør stilles strengere krav til et samtykke i forbindelse med videregivelse af fortrolige oplysninger om juridiske personer mv. end de krav, der vil gælde for videregivelse af personoplysninger efter persondataloven.

Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. de foreslåede nye bestemmelser til henholdsvis forvaltningslovens § 28 og til persondatalovens § 1, stk. 3.

3. Særligt om indhentelse af oplysninger i ansøgningssager

3.1. Gældende ret

Efter forvaltningslovens § 29, stk. 1, må der i sager, som rejses ved ansøgning, ikke indhentes oplysninger om ansøgerens rent private forhold fra andre dele af forvaltningen eller fra en anden forvaltningsmyndighed.

Dette gælder dog efter bestemmelsens stk. 2 ikke, hvis ansøgeren har givet samtykke hertil, hvis andet følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, eller hvis særlige hensyn til ansøgeren eller tredjemand klart overstiger ansøgerens interesse i, at oplysningen ikke indhentes.

Bestemmelsen i § 29 blev indsat i forvaltningsloven på baggrund af Retsudvalgets beretning af 1. august 1985 (Folketingstidende 1984/85, Tillæg B, sp. 3092).

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at der som helt overvejende hovedregel ikke må indhentes oplysninger fra andre dele af forvaltningen eller fra en anden forvaltningsmyndighed om ansøgerens rent private forhold, uden at ansøgeren har givet samtykke hertil, jf. Folketingstidende 1985/86, Tillæg A, sp. 108.

Bestemmelsen i § 29 gælder både i forhold til indhentelse af oplysninger efter forvaltningsloven, og indhentelse af oplysninger, der falder inden for persondatalovens anvendelsesområde.

Formålet med reglen i forvaltningslovens § 29 er at sikre, at en ansøger får indflydelse på, hvilke oplysninger om vedkommendes rent private forhold der inddrages i en sag, som den pågældende selv har rejst ved ansøgning over for forvaltningen. Bestemmelsen skal således samtidig sikre, at den enkelte borger i disse typer af sager selv får lejlighed til at vurdere om fordelene ved, at en ansøgning imødekommes, står rimeligt mål med det ubehag, der eventuelt kan føles forbundet med, at en myndighed skaffer sig kendskab til den pågældendes rent private forhold.

Ved fastlæggelsen af, om der i henhold til forvaltningslovens § 29 er tale om en anden forvaltningsmyndighed eller andre dele af forvaltningen, skal der lægges vægt på myndighedens organisatoriske forhold. Dette betyder bl.a., at to organisatorisk adskilte enheder i samme myndighed som udgangspunkt ikke vil kunne udveksle oplysninger om en ansøgers rent private forhold, selvom de to enheder varetager opgaver inden for samme lovgivningsområde.

Bestemmelsen betyder således, at der gælder forskellige regler for indhentelse af oplysninger om en ansøgers rent private forhold afhængigt af, om der er tale om udveksling af oplysninger mellem to organisatorisk set forskellige dele inden for samme myndighed, eller om der er tale om anvendelse af oplysninger indenfor samme organisatoriske del af myndigheden. I forhold til f.eks. en kommune vil det derfor være kommunens organisatoriske forvaltningsstruktur, som er afgørende for, om der ifølge forvaltningslovens § 29 er tale om »andre dele af forvaltningen«.

Der henvises i øvrigt nærmere til betænkningen, side 67-73.

3.2. Udvalgets overvejelser og anbefalinger

Udvalget har i overensstemmelse med sit kommissorium overvejet, om udviklingen i den organisatoriske tilrettelæggelse af opgaveløsningen i den offentlige forvaltning indebærer, at der er behov for at ændre forvaltningslovens § 29.

Udvalget har i den forbindelse undersøgt de organisatoriske forhold i den offentlige forvaltning samt overvejet mulige ændringer af bestemmelsen i § 29.

Disse undersøgelser og overvejelser har efter udvalgets opfattelse ikke afdækket, at der skulle foreligge sådanne tungtvejende hensyn, som kan begrunde ændringer i den gældende bestemmelse i forvaltningslovens § 29.

Udvalget har herved bl.a. henvist til det væsentlige hensyn bag forvaltningslovens § 29 om at sikre, at en ansøger får indflydelse på, hvilke oplysninger om rent private forhold der inddrages i en sag, som den pågældende selv har rejst ved ansøgning over for forvaltningen. Hertil kommer, at de mulige modeller for ændringer af bestemmelsen i § 29, som vil kunne overvejes, efter udvalgets opfattelse alle vil indebære væsentlige ulemper.

Udvalget har på den baggrund anbefalet, at bestemmelsen i forvaltningslovens § 29 opretholdes i sin nuværende udformning. Der henvises nærmere til betænkningen, side 84-89.

3.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan – af de grunde, som er anført af udvalget – tilslutte sig, at bestemmelsen i forvaltningslovens § 29 opretholdes i sin nuværende udformning.

4. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes at indebære årlige merudgifter for Datatilsynet på 0,5 mio. kr. Merudgiften vil blive indarbejdet på regeringens forslag til finanslov for 2010.

Lovforslaget skønnes ikke i øvrigt at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet mv.

Lovforslaget har ingen økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

6. De administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne.

7. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

De nuværende regler i persondataloven om behandling og herunder videregivelse af personoplysninger er i vidt omfang baseret på Rådets og Europaparlamentets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Med lovforslaget foreslås der ikke ændringer i persondatalovens regulering. Der er således alene tale om at udvide persondatalovens regulering til også at omfatte manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. Lovforslaget indeholder på denne baggrund ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Lovforslaget bygger på Udvalget om udveksling af oplysninger inden for den offentlige forvaltnings betænkning nr. 1500/2008 og det heri indeholdte lovudkast. Betænkningen med lovudkast har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Advokatrådet, Akademikernes Centralorganisation, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Borgerservice Danmark, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fælles Udvalg, Danmarks Naturfredningsforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Erhvervsfremme, Danske Handicaporganisationer, Danske Ældreråd, Dansk Industri, Data-tilsynet, Den Danske Dommerforening, Det Centrale Handicapråd, Det Kommunale Kartel, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Forbrugerrådet, Foreningen af Børne- og Kulturchefer, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Socialchefer i Danmark, Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd, Håndværksrådet, Institut for Menneskerettigheder, Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, Kommunernes Landsforening, Konkurrencestyrelsen, Landbrugsrådet, Landdistrikternes Fællesråd, Landsforeningen af Beskikkede Advokater, Landsforeningen af Forældre til Børn i Daginstitutioner, Landsforeningen af Landsbysamfund, Landsforeningen Ældresagen, LO, Offentligt Ansattes Organisationer, Politidirektørforeningen, Politiforbundet i Danmark, Procesbevillingsnævnet, Præsidenten for Københavns Byret, Præsidenten for Retten i Odense, Præsidenten for Retten i Roskilde, Præsidenten for Retten i Aalborg, Præsidenten for Retten i Århus, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Pårørendegruppen for Svage Ældre, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitechefen, Sammenslutningen af Danske Småøer, Sammenslutningen af Landbrugets Arbejdsgiverforening, Skole og Samfund, Statsansattes Kartel, Statsforvaltningen Hovedstaden, Statsforvaltningen Midtjylland, Statsforvaltningen Nordjylland, Statsforvalt-

ningen Sjælland, Statsforvaltningen Syddanmark, Stats- og Kommunalt Ansattes Forhandlingsfællesskab, Sundhedskartellet, Ældremobiliseringen.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, regioner og kommuner	Ingen af betydning	Lovforslaget skønnes at indebære årlige merudgifter for Datatilsynet på 0,5 mio. kr. Merudgiften vil blive indarbejdet på regeringens forslag til finanslov for 2010. Lovforslaget skønnes ikke i øvrigt at have økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige af betydning.
Administrative konsekvenser for stat, regioner og kommuner	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	De nuværende regler i persondataloven om behandling og herunder videregivelse af personoplysninger er i vidt omfang baseret på Rådets og Europaparlamentets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger. Med lovforslaget foreslås der ikke ændringer i persondatalovens regulering. Der er således alene tale om at udvide persondatalovens regulering til også at omfatte manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. Lovforslaget indeholder på denne baggrund ikke EU-retlige aspekter.	

Bemærkninger til lovudkastets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det foreslås, at bestemmelsen i forvaltningslovens § 28 ændres, således at bestemmelsen ikke længere indeholder en regulering af adgangen til at videregive oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger). Dette spørgsmål reguleres fremover i persondataloven.

Til § 28, stk. 1

I bestemmelsen angives det, at adgangen til at videregive oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed er reguleret i persondatalovens § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, § 38 og § 40, jf. i den forbindelse henvisningen til persondatalovens § 1, stk. 3, hvoraf det (også) fremgår, at Datatilsynet i overensstemmelse med lovens kapitel 16 fører tilsyn med manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed.

Forvaltningslovens § 28 indeholder således efter den foreslåede bestemmelse ikke længere en regulering af adgangen til at videregive personoplysninger. Videregivelse af oplysninger om juridiske personer og oplysninger, der af andre grunde er fortrolige (uden at være personoplysninger), vil derimod fortsat være reguleret i forvaltningsloven. Der henvises herom til det, som er anført om § 28, stk. 2-4, nedenfor.

Selvom den foreslåede bestemmelse i § 28, stk. 1, ikke har noget selvstændigt retligt indhold, er det af bl.a. retssikkerhedsmæssige grunde fundet hensigtsmæssigt i forvaltningsloven at angive, at reguleringen af videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder findes i persondataloven. Den foreslåede bestemmelse vil også have betydning i forhold til henvisninger til forvaltningslovens § 28 i anden lovgivning vedrørende oplysninger om enkeltpersoner.

Om de nærmere konsekvenser af, at manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed omfattes af persondataloven, henvises til bemærkningerne til § 2, nr. 1, nedenfor.

Til § 28, stk. 2

Bestemmelsen indeholder en angivelse af, i hvilke tilfælde oplysninger af fortrolig karakter, som ikke er omfattet af stk. 1, må videregives til en anden forvaltningsmyndighed. Omfattet af bestemmelsen vil være oplysninger om juridiske personer og oplysninger, som – uden at være personoplysninger – af andre grunde er fortrolige.

Den foreslåede adgang til at videregive oplysninger svarer til den adgang til at videregive andre fortrolige oplysninger, som følger af den gældende bestemmelse i forvaltningslovens § 28, stk. 3.

Der ændres således ikke med den foreslåede bestemmelse på de situationer, hvor der efter de nuværende regler er adgang til at videregive fortrolige oplysninger, der ikke kan henføres til fysiske personer. Om de nærmere krav til samtykke henvises dog til det, der er anført om § 28, stk. 3, nedenfor.

Oplysninger omfattet af bestemmelsen vil kunne videregives til en anden forvaltningsmyndighed, når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe. Bestemmelsen indebærer på den baggrund, at der ikke mellem forskellige forvaltningsmyndigheder kan finde videregivelse af fortrolige oplysninger sted, medmindre der er et sagligt behov herfor. Videregivelse kan efter den foreslåede bestemmelse endvidere ske, når den oplysningen angår, har givet samtykke, eller når det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives.

Der er ved formuleringen af bestemmelsens ordlyd foretaget en vis sammenskrivning i forhold til den opregning af tilfælde, hvorefter fortrolige oplysninger kan videregives i henhold til den gældende

bestemmelse i forvaltningslovens § 28, stk. 3 (dvs. de situationer, der er opregnet i den gældende forvaltningslovs § 28, stk. 2 og 3). Den foreslåede bestemmelse gentager således ikke de nuværende bestemmelser i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3 og 4. Dette skyldes imidlertid alene, at det må antages, at den samlede adgang til at videregive oplysninger efter disse bestemmelser er indeholdt i angivelsen af, at oplysninger må videregives til en anden forvaltningsmyndighed, når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe. Der er således ikke med den foreslåede § 28, stk. 2, tilsigtet nogen ændring i forhold til den nuværende videregivelsesadgang på området.

Om adgangen til at videregive oplysninger efter den foreslåede bestemmelse i § 28, stk. 2, når den, oplysningen angår, har givet samtykke, bemærkes, at der ikke kan stilles krav om, at forvaltningsmyndigheden skal søge at indhente samtykke til videregivelsen af oplysninger, inden en videregivelse eventuelt iværksættes på grundlag af en af de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 28, stk. 2. Hvis en forvaltningsmyndighed imidlertid – uden at være forpligtet til det – har indhentet et samtykke, vil dette dog kunne indgå som et moment ved afvejningen af, om en videregivelse er saglig.

Til § 28, stk. 3

Af de gældende regler i forvaltningslovens § 28, stk. 4 og 5, følger bl.a., at et samtykke i almindelighed skal meddeles skriftligt, og at samtykket bortfalder senest et år efter, det er givet.

Den foreslåede bestemmelse i § 28, stk. 3, vil indebære en ændring af de gældende krav til samtykke efter forvaltningslovens § 28, stk. 4 og 5, således at samtykkekravene efter forvaltningslovens § 28 kommer til at svare til de krav til samtykke, der følger af persondataloven. Der henvises endvidere til bemærkningerne om § 28, stk. 4.

Baggrunden for den foreslåede ændring er navnlig, at der ikke findes at være grundlag for at stille strengere krav til samtykke i forbindelse med videregivelse af oplysninger, som ikke kan henføres til fysiske personer, end de krav, der gælder for videregivelse af personoplysninger efter persondataloven. Der henvises om videregivelse af personoplysninger til det, som er anført ovenfor om § 28, stk. 1, og til bemærkningerne til § 2, nr. 1.

En konsekvens af den foreslåede bestemmelse – sammenholdt med det nedenfor omtalte forslag til § 28, stk. 4 – vil være, at de skærpede krav til samtykke, der følger af de gældende bestemmelser i forvaltningslovens § 28, stk. 4 og 5, om skriftlighed og bortfald af samtykke, ikke længere vil gælde for manuel videregivelse af personoplysninger.

Det foreslås, at der ved samtykke skal forstås enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den, oplysningen angår, indvilger i, at oplysningen videregives. Den foreslåede bestemmelse svarer som nævnt til de krav til samtykke, der følger af persondataloven, jf. denne lovs § 3, nr. 8.

I overensstemmelse hermed vil et samtykke i henhold til den foreslåede bestemmelse skulle meddeles i form af en viljestilkendegivelse. Heraf følger, at et samtykke som udgangspunkt skal meddeles af den, oplysningen angår. Der er dog intet til hinder for, at et samtykke meddeles af en person, som af den, oplysningen angår, er meddelt fuldmagt hertil.

Der gælder ikke noget formkrav til et samtykke. Der kan således være tale om såvel skriftligt som mundtligt samtykke, ligesom samtykket også vil kunne meddeles digitalt. Da bevisbyrden for, at der foreligger et samtykke, der opfylder lovens krav, påhviler den forvaltningsmyndighed, der videregiver oplysningen (den afgivende forvaltningsmyndighed), må det dog anbefales, at et samtykke i videst muligt omfang afgives skriftligt.

At et samtykke skal være frivilligt, betyder, at samtykket ikke må være afgivet under tvang. Dette gælder, uanset om det er den afgivende forvaltningsmyndighed selv eller andre, der øver pression over for den pågældende.

I kravet om, at samtykket skal være specifikt, ligger, at det klart og utvetydigt skal fremgå, hvad det er, der meddeles samtykke til. Det skal således fremgå af et meddelt samtykke, hvilke typer af oplysninger der må videregives, hvem der kan foretage videregivelsen af oplysninger om den samtykkende, og til hvilke formål videregivelsen kan ske.

Endelig skal samtykket være informeret i den forstand, at den samtykkende skal være klar over, hvad det er, vedkommende meddeler samtykke til. Den afgivende forvaltningsmyndighed må således sikre sig, at der gives den samtykkende tilstrækkelig information til, at den pågældende kan vurdere, hvorvidt samtykke bør meddeles.

Til § 28, stk. 4

Det foreslås med bestemmelsen, at samtykke efter stk. 3 kan tilbagekaldes. Der henvises om baggrunden for bestemmelsen og bestemmelsens forhold til gældende ret til det, der er anført om § 28, stk. 3, ovenfor. Den foreslåede bestemmelse svarer til persondatalovens § 38.

Bestemmelsen betyder, at den, der har givet samtykke efter stk. 3, på et hvilket som helst tidspunkt kan tilbagekalde samtykket. Virkningen heraf vil i givet fald være, at den videregivelse, som der tidligere er meddelt samtykke til, ikke længere må finde sted. Derimod kan samtykke ikke tilbagekaldes med tilbagevirkende kraft. Betydningen af, at et samtykke tilbagekaldes, vil således alene være, at videregivelse ikke må finde sted fremover.

Til nr. 2

Den foreslåede ændring er en konsekvens af de ændringer, der foreslås i forvaltningslovens § 28, jf. § 1, nr. 1, ovenfor.

Til § 2

Til nr. 1

Af den foreslåede bestemmelses 1. punktum følger det, at persondatalovens § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, § 38 og § 40 skal gælde for manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed. Hermed fastsættes det, at det vil være de anførte bestemmelser i persondataloven og ikke forvaltningsloven, der regulerer adgangen til manuelt at videregive personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, jf. også § 1, nr. 1 (den foreslåede nye affattelse af forvaltningslovens § 28, stk. 1). Det bemærkes, at det ved opregningen af, hvilke bestemmelser der finder anvendelse på den nævnte manuelle videregivelse, undgås, at der opstår tvivl om, hvilke bestemmelser i persondataloven der gælder for denne videregivelse.

Det vil naturligvis alene være de dele af de opregnede bestemmelser i persondataloven, som omhandler videregivelse mellem forskellige forvaltningsmyndigheder, der vil gælde for den nævnte manuelle videregivelse. Hertil kommer, at opregningen af, hvilke bestemmelser i persondataloven der skal gælde for manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed, vil indebære, at lovens øvrige bestemmelser, herunder lovens kapitel 8 (om oplysningspligt overfor den registrerede), kapitel 9 (om den registreredes indsigtret), kapitel 10 (om øvrige rettigheder), kapitel 11 (om behandlingssikkerhed), kapitel 12 (om anmeldelse af behandlinger, der foretages for den offentlige forvaltning), kapitel 15 (om øvrige bestemmelser) og kapitel 18 (om erstatnings- og strafansvar) ikke vil gælde for den nævnte manuelle videregivelse.

Det bemærkes dog i den forbindelse, at en følge af forslaget om, at reguleringen af manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder flyttes fra forvaltningsloven til personda-

taloven, vil være, at de databeskyttelsesmæssige begreber, som persondataloven bygger på, jf. i den forbindelse persondatalovens § 3, kommer til at gælde også for denne form for videregivelse.

Herudover skal det nævnes, at den regulering af manuel videregivelse som følger af den foreslåede nye § 1, stk. 3, i persondataloven – på samme måde som ved elektronisk videregivelse mv., jf. persondatalovens § 1, stk. 1 – ikke vil gælde, i det omfang der er tale om en form for behandling af personoplysninger, som er undtaget fra lovens område, jf. herved persondatalovens § 2.

Det er både adgangen til manuelt at videregive fortrolige og ikke-fortrolige oplysninger, der foreslås omfattet af reguleringen i de nævnte bestemmelser i persondataloven. Oplysninger af fortrolig karakter vil bl.a. kunne være oplysninger om race, religion, strafbare forhold, helbredsforhold og væsentlige sociale problemer, der alle er oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, eller oplysninger af almindelig fortrolig karakter som bl.a. oplysninger om enkeltpersoners indtægts- og formueforhold. Almindelige adresseoplysninger er et eksempel på en oplysning, som ikke er fortrolig.

Af den foreslåede bestemmelse fremgår, at det alene er adgangen til (manuelt) at videregive personoplysninger mellem *forvaltningsmyndigheder*, der foreslås omfattet af persondataloven.

Om betydningen af, at de nævnte bestemmelser i persondataloven skal gælde for manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder, henvises til pkt. 2.1.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det skal dog i forhold til persondatalovens § 5, stk. 1-3, fremhæves, at de generelle principper, som er indeholdt i disse bestemmelser, ikke kan antages at gå videre end, hvad der allerede følger af almindelige principper om saglighed og proportionalitet i forbindelse med forvaltningens virksomhed. Heraf følger, at i det omfang, der materielt er hjemmel til videregivelse af personoplysninger i behandlingsreglerne i persondatalovens §§ 6-8, vil de almindelige krav i persondatalovens § 5 således kun undtagelsesvis kunne tænkes at indebære, at den pågældende videregivelse ikke vil kunne finde sted. I overensstemmelse hermed forudsættes angivelsen af, at persondatalovens § 5, stk. 1-3, gælder for manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed ikke i sig selv at indebære ændringer i den gældende retstilstand på området.

Endvidere kan det nævnes, at den foreslåede nye bestemmelse i persondatalovens § 1, stk. 3, bl.a. vil indebære, at krav om samtykke vil skulle forstås i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i persondataloven (dvs. i overensstemmelse med bestemmelserne i persondatalovens § 6, stk. 1, nr. 1, § 7, stk. 2, nr. 1, og § 8, stk. 2, nr. 1). De skærpede krav til samtykke, som følger af de gældende bestemmelser i forvaltningslovens § 28, stk. 4 og 5, vil således ikke længere gælde i forhold til manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder. I stedet vil det være de krav til samtykke, der følger af persondataloven, der vil gælde for denne form for videregivelse.

Samtykke er indenfor persondatalovens anvendelsesområde defineret i lovens § 3, nr. 8, hvorefter samtykke forstås som enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den registrerede indvilger i, at oplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling. Denne generelle definition i § 3 gælder som tidligere nævnt umiddelbart i forhold til enhver anvendelse af begrebet samtykke i persondataloven.

For at sikre at samtykkekravet i forhold til manuel videregivelse af personoplysninger mellem forvaltningsmyndigheder er identisk med de krav til samtykke, der i øvrigt gælder for behandlinger omfattet af persondataloven, er det imidlertid nødvendigt, at persondatalovens § 38 om tilbagekaldelse af samtykke også gælder for den manuelle videregivelse, som foreslås omfattet af loven. Det fremgår på den baggrund af den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 3, 1. pkt., at persondatalovens § 38 skal gælde for denne videregivelse.

Med den foreslåede bestemmelses 2. punktum følger det, at Datatilsynet i overensstemmelse med persondatalovens kapitel 16 skal føre tilsyn med manuel videregivelse af personoplysninger til en anden

forvaltningsmyndighed. Dette vil betyde, at Datatilsynet (også) bliver tilsynsmyndighed i forhold til spørgsmålet om berettigelsen af manuel videregivelse af personoplysninger mellem forskellige forvaltningsmyndigheder, som efter de gældende regler reguleres af forvaltningsloven. Det følger således af persondatalovens § 55, at Datatilsynet fører tilsyn med enhver behandling, der omfattes af loven, dog med undtagelse af behandling af oplysninger, der foretages for domstolene. Om en forvaltningsmyndighed vil have pligt til at videregive personoplysninger vil som hidtil bero på navnlig reglen i forvaltningslovens § 31 (eller andre særlige oplysningspligtregler), og her vil Datatilsynet som hidtil ikke have kompetence.

Det skal i øvrigt nævnes, at Datatilsynet (efter den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 3) vil kunne afgive udtalelser om overholdelse af lovens § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, og § 38 i forbindelse med manuel videregivelse mellem forvaltningsmyndigheder, jf. herved persondatalovens § 60, stk. 2. Datatilsynet vil endvidere i henhold til persondatalovens § 60, stk. 1, kunne træffe afgørelse i sager vedrørende videregivelse til tredjemand af oplysninger, som er behandlet alene med henblik på at udføre statistiske eller videnskabelige undersøgelser, jf. § 10, stk. 3.

Til § 3

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2009.

Til § 4

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed.

Det følger af bestemmelsen, at lovens § 1 ikke gælder for sager om færøske eller grønlandske anliggender. Lovens § 1 kan dog ved kongelig anordning sættes i kraft for sådanne sager med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger. Dette gælder dog kun for sager, der er eller har været under behandling af rigsmyndigheder.

Af bestemmelsen følger endvidere, at lovens § 2 ikke gælder for Færøerne og Grønland. Lovens § 2 kan dog ved kongelig anordning sættes i kraft for rigsmyndighedernes behandling af oplysninger på Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning endvidere sættes i kraft for Grønland med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I forvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1365 af 7. december 2007, foretages følgende ændringer:

1. § 28, stk. 1-5, ophæves, og i stedet indsættes:

§ 28. Oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, herunder oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, foreningsmæssige, seksuelle og strafbare forhold samt oplysninger om helbredsforhold, væsentlige sociale problemer og misbrug af nydelsesmidler og lignende, må ikke videregives til en anden forvaltningsmyndighed.

Stk. 2. Videregivelse af de i stk. 1 nævnte oplysninger kan dog ske, når

- 1) den, oplysningen angår, har givet samtykke,
- 2) det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives,
- 3) videregivelsen sker til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår, eller
- 4) videregivelsen er et nødvendigt led i sagens behandling eller er nødvendig for, at en myndighed kan gennemføre tilsyns- eller kontrolopgaver.

Stk. 3. Andre fortrolige oplysninger må ud over de i stk. 2 nævnte tilfælde kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed, når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

»§ 28. For videregivelse af oplysninger om enkeltpersoner (personoplysninger) til en anden forvaltningsmyndighed gælder reglerne i § 5, stk. 1-3, §§ 6-8, § 10, § 11, stk. 1, § 38 og § 40 i lov om behandling af personoplysninger, jf. denne lovs § 1, stk. 3.

Stk. 2. Oplysninger af fortrolig karakter, som ikke er omfattet af stk. 1, må kun videregives til en anden forvaltningsmyndighed, når

- 1) den, oplysningen angår, udtrykkeligt har givet samtykke,
- 2) det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov, at oplysningen skal videregives, eller
- 3) det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

Stk. 3. Ved samtykke efter stk. 2, nr. 1, forstås enhver frivillig, specifik og informeret viljestilkendegivelse, hvorved den, oplysningen angår, indvilger i, at oplysningen videregives.

Stk. 4. Samtykke efter stk. 2, nr. 1, skal meddeles skriftligt og indeholde oplysning om, hvilken type oplysninger der må videregives, til hvem oplysninger må videregives og til hvilket formål. Kravet om skriftlighed kan dog fraviges, når sagens karakter eller omstændighederne i øvrigt taler derfor.

Stk. 5. Samtykke efter stk. 2, nr. 1, bortfalder senest et år efter det er givet.

Stk. 6. Lokale administrative organer, som ved lov er tillagt en selvstændig kompetence, anses som en selvstændig myndighed efter stk. 1 og 3.

Stk. 4. Et samtykke efter stk. 3 kan tilbagekaldes.«

Stk. 6 bliver herefter til stk. 5.

2. I § 28, *stk. 6*, der bliver til *stk. 5*, ændres »*stk. 1 og 3*« til »*stk. 2*«.

§ 2

I lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger, som ændret ved § 7 i lov nr. 280 af 25. april 2001, § 6 i lov nr. 552 af 24. juni 2005 og § 2 i lov nr. 519 af 6. juni 2007, foretages følgende ændring:

§ 1.

Stk. 1-2.---

Stk. 3. Loven gælder endvidere for behandling af oplysninger om virksomheder m.v., jf. *stk. 1 og 2*, hvis denne behandling udføres for kreditoplysningsbureauer. Tilsvarende gælder for så vidt angår behandlinger, som er omfattet af § 50, *stk. 1, nr. 2*.

Stk. 4-7.---

1. I § 1 indsættes efter *stk. 2* som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Lovens § 5, *stk. 1-3*, §§ 6-8, § 10, § 11, *stk. 1*, § 38 og § 40 gælder også for manuel videregivelse af personoplysninger til en anden forvaltningsmyndighed. Datatilsynet fører i overensstemmelse med lovens kapitel 16 tilsyn med videregivelse som nævnt i 1. pkt.«

Stk. 3-7 bliver herefter *stk. 4-8*.